

รายงานโครงการวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ชื่อผู้แต่ง

นายพิษณุ สุภาณมิตร

ที่เกิด

จังหวัดสมุทรสงคราม

วันเดือนปีเกิด

วันเสาร์ ที่ 17 มกราคม 2491

สถานันที่ศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปริญญาที่ได้รับ

อนุปริญญาศิลปบัณฑิต (จิตรกรรมประติมากรรมและ
ภาพพิมพ์)

วิทยากรที่สนใจ

วรรณกรรม

ปรัชญา

ดนตรี

ประติมากรรม

ภาพพิมพ์

ประสพการณ์และความชำนาญโดยอาชีพ

- 2511 ได้รับตำแหน่งสารานุกรม ในงานพิเศษไว้ครุและรับน้องใหม่ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- 2513 แสดงงานจิตรกรรมและภาพพิมพ์ ในการแสดงงานของนักศึกษา คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2514 ได้รับตำแหน่งรองหัวหน้าคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ ได้รับตำแหน่งอุปนายกสโมสร นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร แสดงงานภาพพิมพ์ ในการแสดงงานของนักศึกษา คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์, ในการแสดงงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 20
- 2515 ได้รับตำแหน่งผู้แทนนักศึกษาชายคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ แสดงงานภาพพิมพ์ ในการแสดงงานของนักศึกษาคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แสดงงานภาพพิมพ์ ที่โรงแรมสยาม คอนติเนนตัล แสดงงานภาพพิมพ์ ที่กรุงโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก แสดงงานภาพพิมพ์ ในการแสดงงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 21
- 2516 แสดงงานภาพพิมพ์ ร่วมกับศิลปินเยอรมัน ในงานมหกรรมศิลป์แห่งกรุงเทพ 73

รางวัลและเกียรติยศ

- 2506 ได้รับรางวัลที่ 1 ประเภทจิตรกรรม ในการประกวด
งานศิลปะของนักเรียนโรงเรียนช่างศิลป์ กรมศิลปากร
- 2507 ได้รับรางวัลประเภทองค์ประกอบศิลป์ ในการประกวด
งานศิลปะของนักเรียนโรงเรียนช่างศิลป์ กรมศิลปากร
- 2515 ได้รับทุนการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร
ได้รับทุนการศึกษา จากองค์การ ส.ป.อ.
ได้รับรางวัลเกียรตินิยม อันดับ 3 ประเภทภาพพิมพ์
ในการแสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 21
ได้รับรางวัลที่ 1 จากการประกวดเรื่องสั้น "พลังพลามาลี"
ระหว่างมหาวิทยาลัย

เรื่อง การเติบโตของ รูปลักษณะ

Creative Form

โดย

นายพิษณุ สุภณิก

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

รายงานโครงการ วิทยานิพนธ์

เสนอคณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ในโครงการส่วนหนึ่ง ตามข้อกำหนดคุณเกณฑ์สำหรับ

ปริญญาตรี ศิลปบัณฑิต (ภาพพิมพ์)

อุมตไทย *hm dunnell*

๒๖
(ผู้เชี่ยวชาญ ชลุต ไม้เสมอ)
อาจารย์ปรกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ในฐานะที่ข้าพเจ้ามีชีวิตร่วมกับทุกสรรพสิ่งในโลก มีความผูกพันกันทั้งทาง
ร่างกายและจิตใจ ได้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน นับแต่คุณไปจนถึงจักร วาลอัน
ไพศาลได้ชักเถลไถ่ข้าพเจ้ามีชีวิตจิตใจ และมีความคิดอันกว้างที่เป็นอยู่ในขณะนี้
ข้าพเจ้าขอระลึกถึงพระคุณ

อนึ่งข้าพเจ้าขอขอบคุณ อาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ ความดีความแก่ข้าพเจ้า
ในชีวิตนี้ อีกทั้งสถาบันศิลปทุก ๆ แห่ง ที่ได้หล่อหลอมจิตใจของข้าพเจ้าให้ใคร่
จักคุณค่าของศิลปกรรม.

การเติบโตของรูปลักษณะ

Creative Form

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

อันมนุษย์และสิ่งมีชีวิตใด ๆ ก็ดี ย่อมมีธรรมชาติในอันที่จะก้าวร่นไปสู่สิ่งที่หล่อเลี้ยง
ชีวิตจิตใจของตนให้ดีและสูงส่งยิ่งขึ้นไป มนุษย์ย่อมมีความทะเยอทะยานในการขับ
ปรุงชีวิตประจำวันของตนให้อยู่ในชั้นสมบูรณ์ จนกระทั่งถึงขั้นที่จะชักเถลไถลบุพนิมิต
ของตนให้สูงส่งยิ่งขึ้น แม้นแต่ในสัตว์หรือสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำก็ตาม ย่อมมีธรรมชาติที่จะให้
พืชพันธุ์ของตนดำรงชีวิตที่ดี และเป็นอมตะสืบไปเช่นกัน

ธรรมชาติเหล่านี้เองที่แอบแฝงอยู่ในตัวมนุษย์และสิ่งมีชีวิตทุก ๆ ชีวิตชาติพันธุ์
ของสิ่งมีชีวิตดำเนินสืบเนื่องกันมาโดยอย่างไรนั้น ย่อมเป็นพลังผลักดันจากธรรมชาติ
เหล่านั้นของสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น เป็นที่ทราบอย่างแน่นอนแล้วว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตใดในจักร
วาลจะหยุดนิ่ง หรือคงที่ไกลไกลออกไปได้ ชีวิตที่มีธรรมชาติของการก้าวร่น ชีวิตนั้น
ย่อมไปสู่ความมีชีวิตที่รุดและสู่สิ่งแว่คลุมที่ค้ำขึ้น แต่สิ่งใดที่ไม่มีธรรมชาติของการก้าว
ร่นเพื่อการมีชีวิตอยู่ ชีวิตนั้นย่อมดับเเฉ และสู่สูญสิ้นพืชพันธุ์ไปได้ในที่สุด

สารต่าง ๆ ที่ปรากฏในโลกรที่เราอาศัยอยู่นี้ เป็นผลซึ่งเกิดขึ้นจากสิ่งมีชีวิตและการ
ก้าวร่น ปรบัตว์จะให้ชีวิตของตนสมบูรณ์ขึ้นทั้งสิ้น

ในสัตว์ชั้นต่ำ เช่น จ้าพวกสัตว์เซลล์เดียว ซึ่งไม่มีความนึกคิดเช่นมนุษย์ สัตว์เซลล์
เดียวเหล่านั้นก็ยังมี การก้าวร่นและปรบัตว์ให้ดำรงสภาพอยู่ได้ในโลก การก้าวร่นและ
ปรบัตว์ที่จะให้พืชพันธุ์ของตนเองเป็นอมตะนี้เอง เป็นธรรมชาติที่ทำให้สัตว์ประเภท
นี้ต้องปรับสภาพของตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม สัตว์เซลล์เดียวบางชนิดต้องอาศัย
อยู่ในร่างกายของสัตว์อีกชนิดหนึ่ง เพื่อความอยู่รอดของพืชพันธุ์

ตัวอะมีบาชนิดหนึ่ง มีการดำรงชีวิตอยู่ได้โดยพิศดาร คือมีชีวิตอยู่ได้โดยอาศัยสิ่ง
ปฏิภูลจากกบและเขียด และสืบพันธุ์โดยการแบ่งแยกตนเองจากหนึ่งเป็นสอง
แต่เป็นการสืบพันธุ์โดยสภาพปกติ หรือในขณะที่สิ่งปฏิภูลจากกบและเขียดยัง
เปียกชื้นไม่แห้ง ครั้นเมื่อสิ่งปฏิภูลเหล่านั้นแห้งลง อะมีบาเหล่านี้ยอมดิ้นรนไปเพื่อ
มีชีวิตรอดและเพื่อให้พืชพันธุ์ของตนคงอยู่ อะมีบาจึงสร้างสิ่งคุ้มกันตนเองเป็นเกราะ
แข็งหุ้มห่อตนเอง รอเวลาของฝนที่จะมาชะล้างและพาเกราะของตนไปสู่สิ่งแวดล้อม
ที่เหลวกว่า จนกระทั่งมีกบเขียดมากินมันเข้าไปอีก และออกมาทางอุจจาระ ตัว
อะมีบาจึงเริ่มเข้าสู่วงจรของชีวิตต่อไป

สำหรับพืชล้ม ถึงแม้จะมีชีวิตแตกต่างกับสัตว์อย่างมากมายก็ตาม แต่มีการแพร่พันธุ์
ของมันก็เช่นเดียวกับพืชบางชนิดแพร่พันธุ์ได้โดยการแยกหน่อของตนเองออกไป
แต่การแยกหน่อนี้ทำให้ชาติพันธุ์ของตนเองไม่พัฒนาขึ้น พืชจึงดิ้นรนไปสู่การผสม
พันธุ์ โดยสร้างเครื่องล่ออื่น พืชไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้เช่นสัตว์ และ
มนุษย์ แต่พืชสามารถสร้างเครื่องล่อโดยให้แมลง เป็นสื่อนำไปเพื่อผสมพันธุ์ การกิน
รวมทั้งจะเพิ่มชีวิตขึ้นนั่นเอง ที่เป็นผลผลิตก็มีดอกไม้อลิบาน มีสีกลิ่นฉุนฉุน มีความ
อึดสมบูรณ์ของกลีบดอก มีกลิ่นหอมและมีน้ำหวาน ดอกไม้จึงเปรียบเสมือนเครื่องหมาย
เพศของพืชนั่นเอง

สำหรับมนุษย์ แม้จะมีการกินและปรับตัว เช่นเดียวกับสัตว์และพืชในอันที่จะดำรง
ร่างกายของตนให้เป็นอมตะก็ตาม แต่เหล่านี้ก็เป็นเพียงความทะยานอยากในขั้น
ต่ำเท่านั้น

แปลได้ นักปรัชญาชาวกรีก ได้แบ่งความรักของมนุษย์ไว้ 3 ระดับ คือ ความรักใน
ขั้นต่ำ หมายถึงความต้องการที่จะให้ส่วนหนึ่งในตัวของตนเองอยู่ ซึ่งเป็นความต้องการ
ทางเพศโดยตรง

ความรักในชั้นกลาง หมายถึงความรักที่ไม่มีความต้องการในทางเพศแฝงอยู่ แต่
ต้องการให้ผลของความรักนั้นเป็นอมตะ

ความรักในชั้นสูงสุด หมายถึง มนุษย์ไม่ต้องการที่จะให้ตนเองเป็นอมตะแต่เพียง
ร่างกายซึ่ง เป็นวัตถุ แต่มนุษย์ต้องการสร้างความสำเร็จทาง
ปัญญา เพื่อเป็นตัวแทนของตน ศิลปินต้องการที่จะฝากผลงาน
ของตนไว้บนโลก นักปราชญ์ยอมพอใจในความศิษย์ของตนที่เป็น
สัตบุรุษลักษณะของความงาม ศาสตราจารย์โซคุมการณของตนไว้
แทนตนเอง

ควยเทศน์ จึงกล่าวได้ว่า พืช สัตว์และมนุษย์มีการกินแร่ที่จะปรับตัวไปสู่ความสมบูรณ์
และสูงส่งยิ่งขึ้นไปทั้งสิ้น ในสัตว์นั้น มีการกินแร่ที่มีชีวิตมีร่างกายที่สมบูรณ์ และ
ในชั้นปัญญาของมนุษย์ มนุษย์ต้องการที่จะชักเฝ้าจิตใจให้ละเอียดอ่อน จนกระทั่ง
ถึงสภาวะที่ตีความอยาก ตีความกิน เหลือแต่ความสว่าง สงบในจิตใจ อันเป็น
จุดหมายปลายทางอันสูงสุดของมนุษย์นั่นเอง

สำหรับผลงานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้รูปลักษณะ (Form) เป็นสื่อแสดงออก
และรูปลักษณะ (Form) ของข้าพเจ้าในที่นี้หมายถึง Organic Form

ครั้งแรกข้าพเจ้าได้รับความบันดาลใจมาจากรูปลักษณะของดอกไม้ และได้ศึกษาถึงการ
เจริญเติบโตของดอกไม้ ข้าพเจ้าสังเกตได้ว่า เกสรดอกไม้มีเมล็ดดอกหุ้มห่ออยู่ กลีบ
ดอกก็มีใบเลี้ยงหุ้มห่ออยู่โดยรอบอีก แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันมีระเบียบและกลีบดอก
อันประณีตเหล่านี้ มีพลังของการผลิตงานอันเร้าอารมณ์อยู่ใน

ข้าพเจ้าได้นำความคิดที่กล่าวมาแล้วนั้น มาใช้ในงานของข้าพเจ้า คำนี้ถึงความมีชีวิตก่อนสิ่งอื่น เฮนรี่ มัวร์ ประติมากรเอกของโลก ได้กล่าวไว้ถึงความมีชีวิตว่า

"สำหรับข้าพเจ้าในงานชิ้นหนึ่ง ครั้งแรกต้องมีชีวิตในตัวของมันเอง ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงการสะท้อนความมีชีวิตจากสิ่งที่มีชีวิต โดยการแสดงอาการ เคลื่อนไหวหรืออาการทางอากาศปฏิกิริยาทางร่างกาย เช่น กระจกโลกเต้นควยควยความถี่ใจ หรือการเต้นระบำ ทำเพลง และอื่น ๆ ในงานชิ้นนั้น ๆ จำต้องมีพลังอำนาจในตัวของมันเอง โดยมีความเปล่งชีวิตควยตัวของมัน เป็นอิสระต่อเรื่องราวที่แสดงออกตราบโค ในงานนั้นมีพลังอำนาจของความมีชีวิตแล้ว"

จึงเห็นได้ว่า อันติบแรกในการทำงานศิลปะของ เฮนรี่ มัวร์ คือการคำนึงถึงความมีชีวิต อันติบต่อมาคือ ความมีชีวิตที่มีพลังอำนาจในตัวของมันเอง ข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้รวมอยู่ ควยเหตุนี้ ในงานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้แสดงพลังของการเติบโต จากภายในมาสู่ภายนอก ควยตัวของมันเอง และความมีชีวิตนั้น ก็ได้หมายถึง การเคลื่อนไหวของรูปลักษณะ (Form) จากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง หากแต่เป็นการเติบโตจากภายในตัวของมันเอง งานของข้าพเจ้าจึงมีลักษณะเป็นสองข้างเท่ากัน (Symmetry) นิ่งและมีพลังผลักดันกับอากาศโคจรอบ

ประการที่สำคัญ ข้าพเจ้ามีใญ่หมายเพียงการเจริญเติบโต ซึ่งเป็นความเจริญทางวัตถุแต่เพียงอย่างเดียว จุดศูนย์กลางของการแสดงออกก็คือการลดความต้องการ ความสับสนวุ่นวาย และสิ่งที่เกิดความจำเป็นออกเสีย เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ควยตัวของมันเอง เกิดความสงบ และมีใจเป็นสมาธิ ดังนั้น รูปลักษณะ (Form) ของข้าพเจ้า จึงเป็นวัตถุหรือสื่อที่จะเขาถึงสภาวะที่เป็นนามธรรม คือความสูงส่งในจิตใจนั่นเอง

ในการดำเนินงานช่วงแรก ๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสร้างรูปลักษณะ (Form) ภายในใหม่ความสัมพันธ์กับรูปลักษณะ (Form) ภายนอก เหมือนกับกลีบดอกของดอกไม้ที่ซับซ้อนกันอยู่จนเป็นรูปดอกขึ้น แต่รูปลักษณะ (Form) ภายในเหล่านี้ได้สร้างปัญหาหนักใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะรูปลักษณะ (Form) ภายในนี้เหมือนกับสิ่งหนึ่งซึ่งนำไปคิดไว้ มิใช่เป็นการเกิดมาจากภายในตัวของมันเอง อีกทั้งการแสดงออกในทางความคิดในเรื่องการเติบโตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้รูปลักษณะ (Form) แสดงออกมาจนเกินความจำเป็น (กฎหมายเลข 2-4)

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพยายามแก้ไข โดยสร้างรูปลักษณะ (Form) ภายในให้ลดน้อยลง แต่ให้รูปลักษณะ (Form) นั้นแสดงออกในเรื่องของข้าพเจ้าให้ตรงจุดมุ่งหมายมากที่สุด

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าจึงเริ่มค้นหาในเรื่องน้ำหนักก่อนแก่ภายในรูปลักษณะ (Form) เพื่อให้เกิดระยะไกลไกลภายในรูปลักษณะ (Form) มากขึ้น แต่ผลของการทดลองในขั้นนี้ไม่ประสบผลสำเร็จและไคร้บข้อผิดพลาดเพิ่มเติมอีกมากมาย ด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าเจาะจงในเรื่องน้ำหนักก่อนแก่มาก จึงทำให้ทางไกลจากจุดหมายที่ใ้ตั้งไว้ น้ำหนักอ่อนไม่ให้คุณค่าของหลังผลักดัน เหน้หนักคำ น้ำหนักอ่อนทำให้เกิดความรู้สึกที่แบนไม่มีปริมาตร และยังทำให้เกิดระยะห่าง ระหว่างส่วนประกอบของรูปลักษณะ (Form) กับรูปลักษณะ (Form) มาก จนเกิดความรู้สึกว่ารูปลักษณะ (Form) เหล่านี้มีใ้เกิดมาจากชีวิตเดียวกัน และเกิดความรู้สึกที่วุ่นวายไม่มีความสงบ (กฎหมายเลข 6)

ในขั้นต่อมา ข้าพเจ้าจึงเลิกใช้น้ำหนักก่อนแก่ที่ซับซ้อน หากแต่ใช้เส้นและรูปลักษณะ (Form) ให้เกิดน้ำหนักไกลไกลขึ้นในความรู้สึก

เมื่อย้อนกลับไปจุดงานในตอนแรก ข้าพเจ้าเห็นว่า การเจาะรูปลักษณะ (Form) ภายในนั้น ข้าพเจ้าใช้เส้นที่แข็งกระด้างจนเป็นลักษณะเรขาคณิต (Geometric-Form) และลักษณะที่แข็งกระด้างนี้ ทำให้ขาดความสัมพันธ์กับเส้นโค้งและปริมาตรรอบนอก ที่เป็นลักษณะของสิ่งมีชีวิต (Organic Form) ข้าพเจ้าคิดว่าในธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตทั่วไป สิ่งที่ไม่มีชีวิตจะเป็นส่วนประกอบที่อาศัยอยู่ภายในรูปลักษณะของสิ่งมีชีวิตไม่ได้ อีกทั้งช่องว่างขาที่เจาะลงไปนั้น ตัดกันกับรูปลักษณะ (Form) ที่มีน้ำหนักอย่างรุนแรง และในขณะความรู้สึกนั้น เกิดความแข็งกระด้าง ไม่สามารถนิ่มนวลและสงบนิ่ง ข้าพเจ้าจึงเริ่มใช้เส้นโค้งที่อ่อนหวาน นุ่มนวล แทนเส้นที่แข็งกระด้างแบบเรขาคณิตที่อยู่ภายใน ผลที่ได้รับก็คือ ทำให้งานของข้าพเจ้า นุ่มนวลสุภาพอ่อนน้อม มีความสละสลวยมากขึ้น เส้นโค้งที่เกิดขึ้นนี้ ให้ความรู้สึกแก่รูปลักษณะ (Form) ของข้าพเจ้า ทั้งยังเกิดความรู้สึกที่น้อมใจให้ถึงสิ่งที่ทำงาน และสงบนิ่งภายในใจ

(ดูรูปหมายเลข 8)

ผลที่ได้รับอีกประการก็คือ เส้นโค้งที่สร้างขึ้นใหม่นี้ ทำให้รูปลักษณะภายใน (Form) ของลวดตัวน้อยลงไปเอง อีกทั้งเส้นโค้งภายในนี้ยังมีความสัมพันธ์เป็นอันดีกับรูปลักษณะภายนอก (Form)

สำหรับลักษณะที่เป็นสองข้างเท่ากัน (Symmetry) นั้น นับว่ามีความสำคัญสำหรับการเดินทางไปสู่จุดหมายของข้าพเจ้ามาดเหมือนกัน เพราะในลักษณะที่มีสองข้างเท่ากันนี้เอง ช่วยให้งานของข้าพเจ้าดูสงบนิ่งและลึกอยู่ในความรู้สึก เมื่อสร้างรูปลักษณะ (Form) ข้างหนึ่งให้ใหญ่กว่าอีกข้างหนึ่ง ความรู้สึกที่มีต่องานนั้นจะเปลี่ยนไป อาจทำให้เกิดการเคลื่อนไหวจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งได้ และนี่เมื่อเกิดการเคลื่อนไหวที่ลึกซึ้งที่ข้าพเจ้าต้องการ หากแต่เป็นกิริยาของการเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าต้องการความเคลื่อนไหวที่เป็นพลังผลักดันออกมาจากตัวของมันเอง อันเป็นสภาวะที่ลึกซึ้งไปกว่าการเคลื่อนไหวในแบบธรรมดา

ขั้นสุดท้ายของการดำเนินงาน หลังจากที่ข้าพเจ้าได้พยายามลดส่วนที่มาประกอบ
รูปปลั๊กอะ (Form) ส่วนใหญ่ลงไป เพื่อให้รูปปลั๊กอะ (Form) ส่วนใหญ่ทำงาน
ควยตัวของมันเองแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้คำนึงถึงเรื่องขนาด (Size) ของรูปปลั๊กอะ
(Form) กับความสัมพันธ์ระหว่างอากาศที่ห่อหุ้ม (Space) ซึ่งนับว่ามีความ
สำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะในบรรดาสิ่งที่มีชีวิตโดยทั่วไปนั้น ขนาดของรูปร่างกับ
ความสัมพันธ์ในสิ่งแวดล้อมนั้นมีความจำเป็นแก่การมีชีวิตอยู่

ในผลงานของข้าพเจ้านั้น ขนาดที่ได้ทำมาแลดูเล็กเกินไป ปริมาณของน้ำหนักคำ
และปริมาตรรอบนอกจึงไม่ทำงานเท่าที่ควร ข้าพเจ้าจึงเพิ่มขนาดของงานให้ใหญ่ขึ้น
ผลที่ได้รับก็คือ ปริมาณของน้ำหนักคำ ช่วยใหญ่ปลั๊กอะ (Form) ส่วนใหญ่พลังของ
การดำเนินงานมากขึ้น นับเป็นผลสำเร็จช่วงสุดท้ายในการทำงานของข้าพเจ้า (ดูรูปหมายเลข ๑)

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

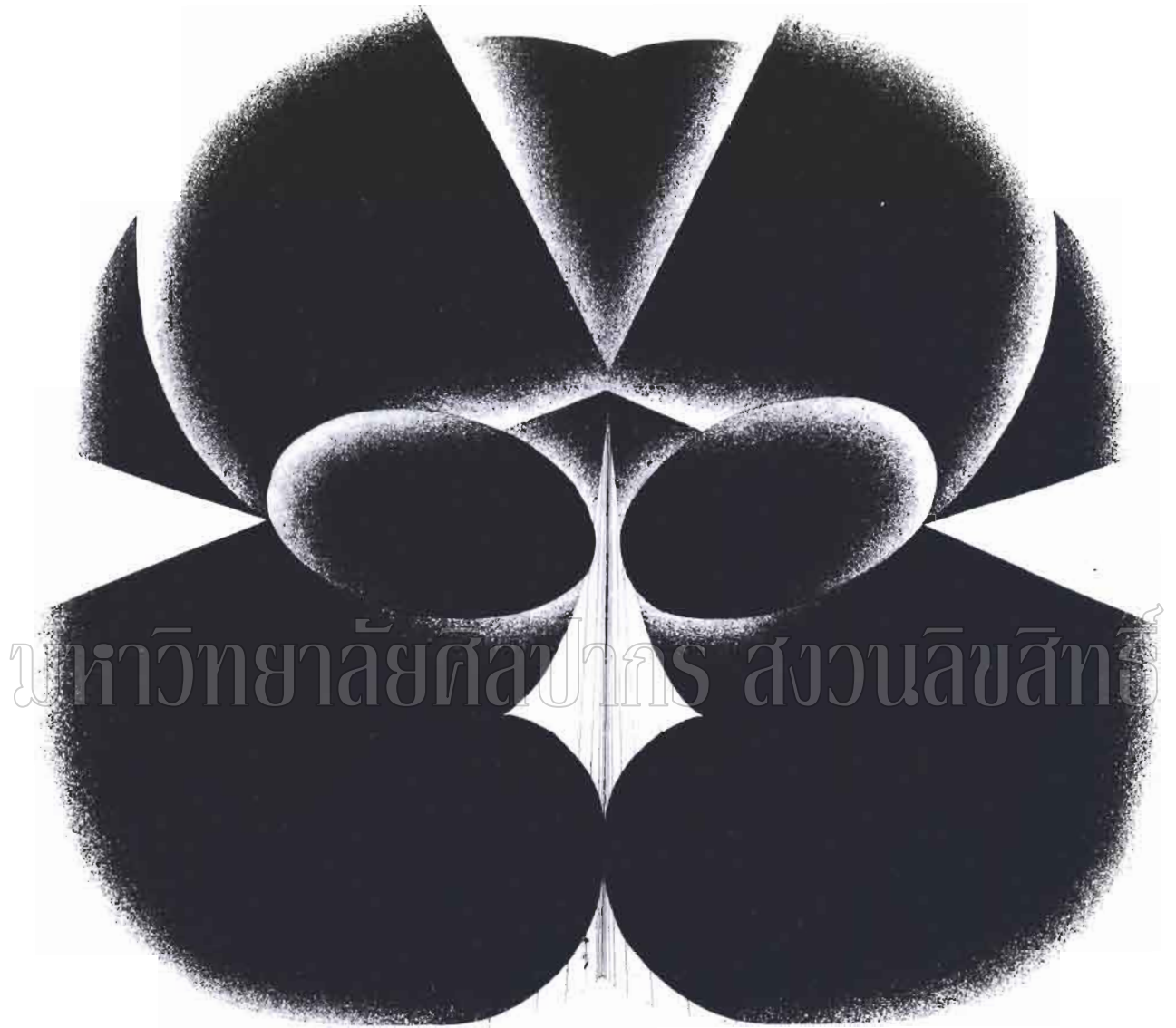

การปฏิบัติงานของข้าพเจ้าในช่วงเวลานี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่สั้นและเป็นช่วงแรกในชีวิตการทำงานอย่างจริงจังของข้าพเจ้าก็ตาม แต่ผลงานที่ได้รับนั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความเข้าใจ และมีความสัมพันธ์กับผลงานเหล่านั้นมากขึ้น การคลี่คลายของรูปลักษณะ (Form) ในงานชิ้นหนึ่งไปสู่งานอีกชิ้นหนึ่ง มีความคล่องตัวในการทำงานแทบอย่างไรก็ตาม อุปสรรคในการทำงานของข้าพเจ้ายังมีอยู่ เช่น

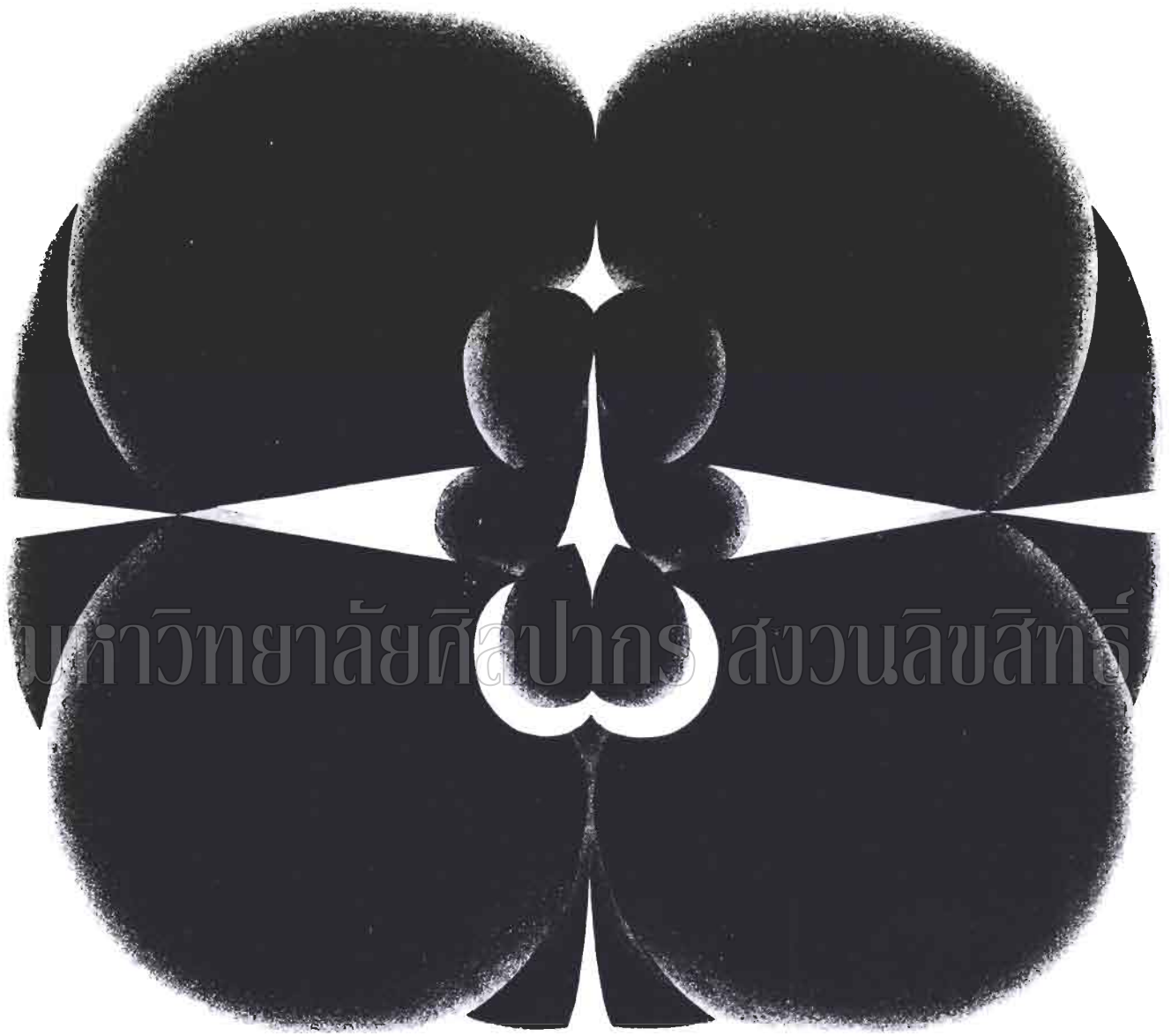
ความพึงพอใจในผลงานของตนเองมากเกินไป จนเพิกเฉยและออกเลยจุดมุ่งหมายที่ตั้งใจไว้ การกลับมาย้อนดูผลงานที่ทำไปแล้ว ช่วยให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ที่ดียังคงเป็นการสำรวจผลงานของตนอีกด้วย

อุปสรรคอีกประการหนึ่งคือ การคลี่คลายของรูปลักษณะ (Form) เป็นไปได้อย่างเชื่องช้า จนกระทั่งบางครั้งผลงานแต่ละชิ้นคลี่คลายคลึงกันจนเกินไป ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าสาเหตุหนึ่งเกิดจากการที่ข้าพเจ้าปฏิบัติงานอย่างเร่งรีบ ในช่วงเวลาที่กระชั้นชิดเกินไปนั่นเอง

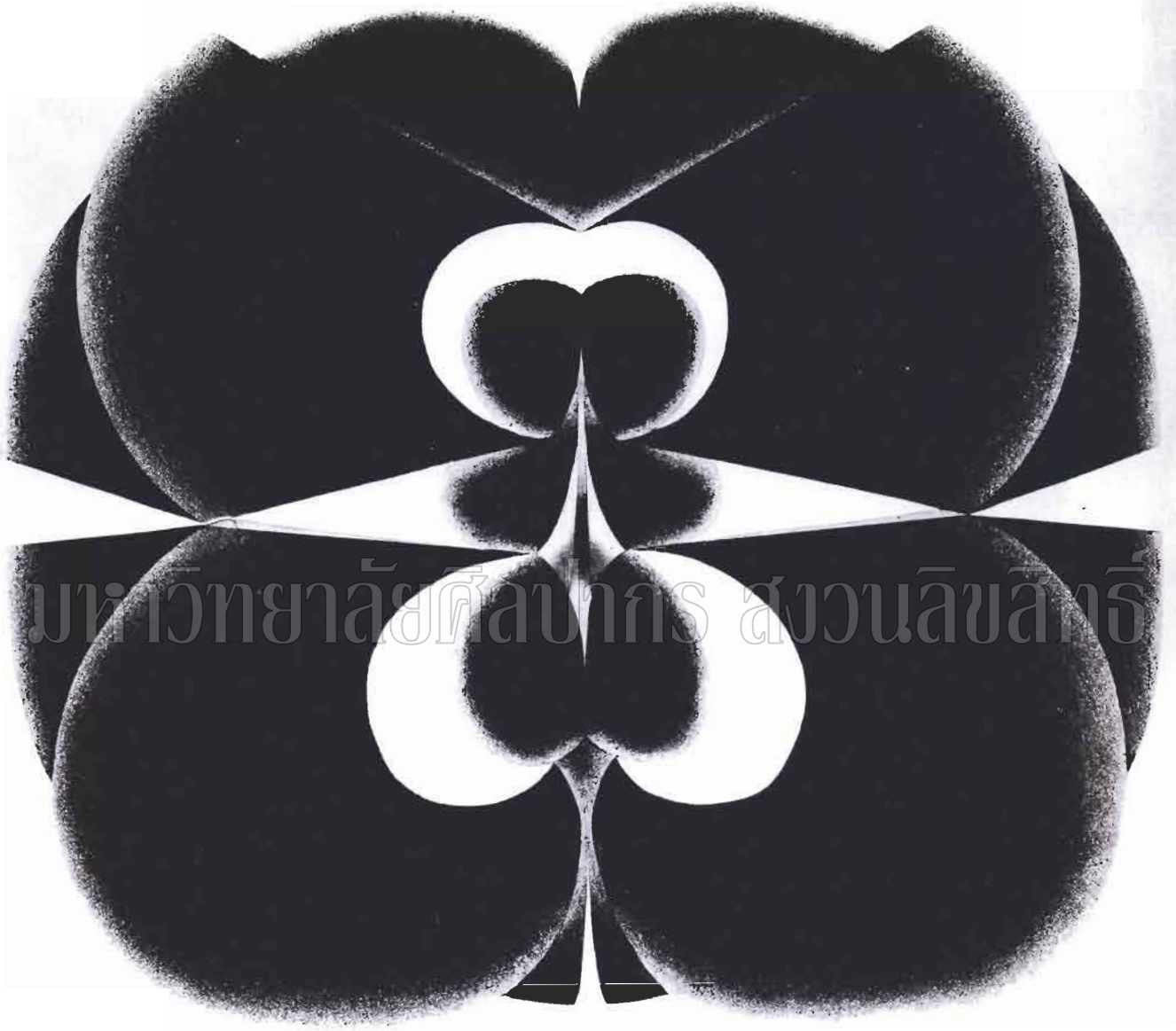
จุดมุ่งหมายที่สำคัญในชีวิตและการแสดงออกของข้าพเจ้า คือการที่สิ่งที่ไร้สาระทำให้เกิดสิ่งที่เป็นสาระมากขึ้น เมื่อเรามองดูชีวิตต่าง ๆ ที่มีการกั้นรบนอยู่บนโลกของเรา การกั้นรบนั้นย่อมผลักดันไปสู่ความสงบราบคาบทั้งสิ้น คลื่นที่ตัวขึ้นสูง ย่อมลดตัวลง มาสู่สภาวะที่สงบนิ่ง รูปลักษณะ (Form) ในการทำงานของข้าพเจ้าก็ตกอยู่ภายใต้กฎของธรรมชาตินี้ การเก็บโตของรูปลักษณะ (Form) นั้น ก็เพื่อกั้นรบนจากรูปลักษณะที่เหลวไปสู่รูปลักษณะที่มีความสมบูรณ์หรือชัดเจน รูปลักษณะ (Form) นั้นให้บริสุทธิ์ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม จนเหลือรูปลักษณะ (Form) ที่เป็นสาระ มีความสงบนิ่ง มีความสมบูรณ์พร้อมอยู่ในตัวเอง ไม่มีความต้องการในสิ่งที่เกิดความจำเป็นใด ๆ อีก.

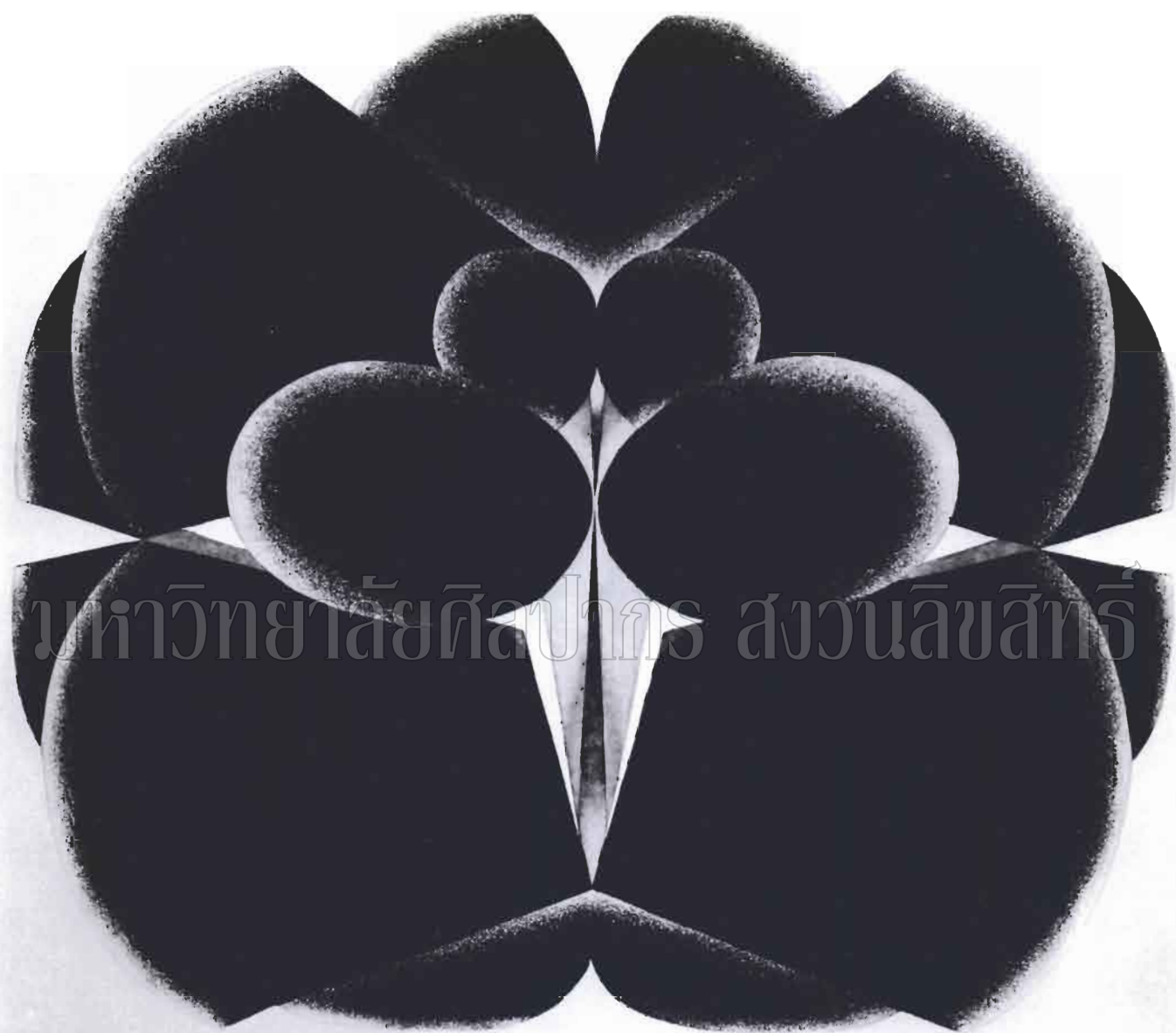

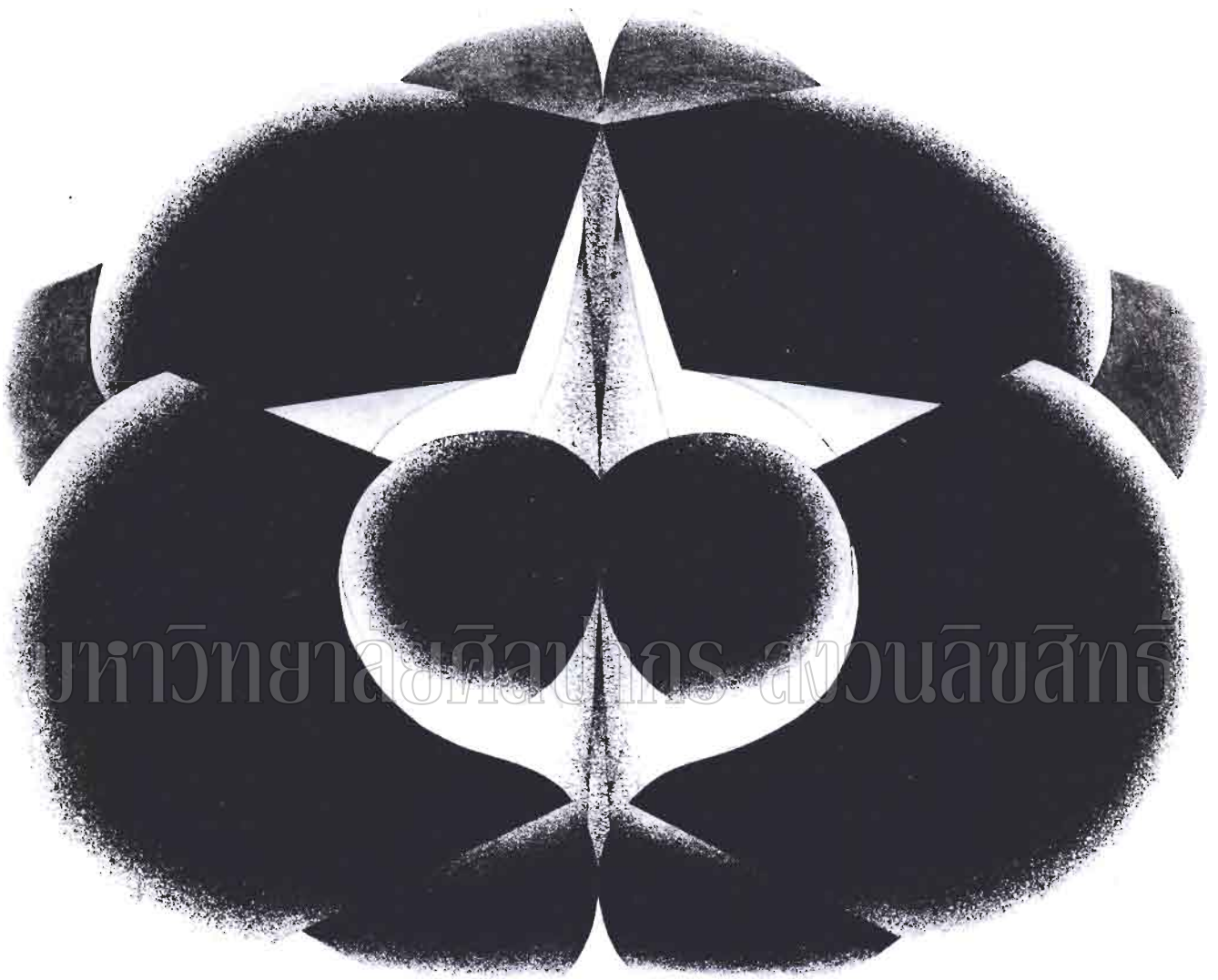
มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

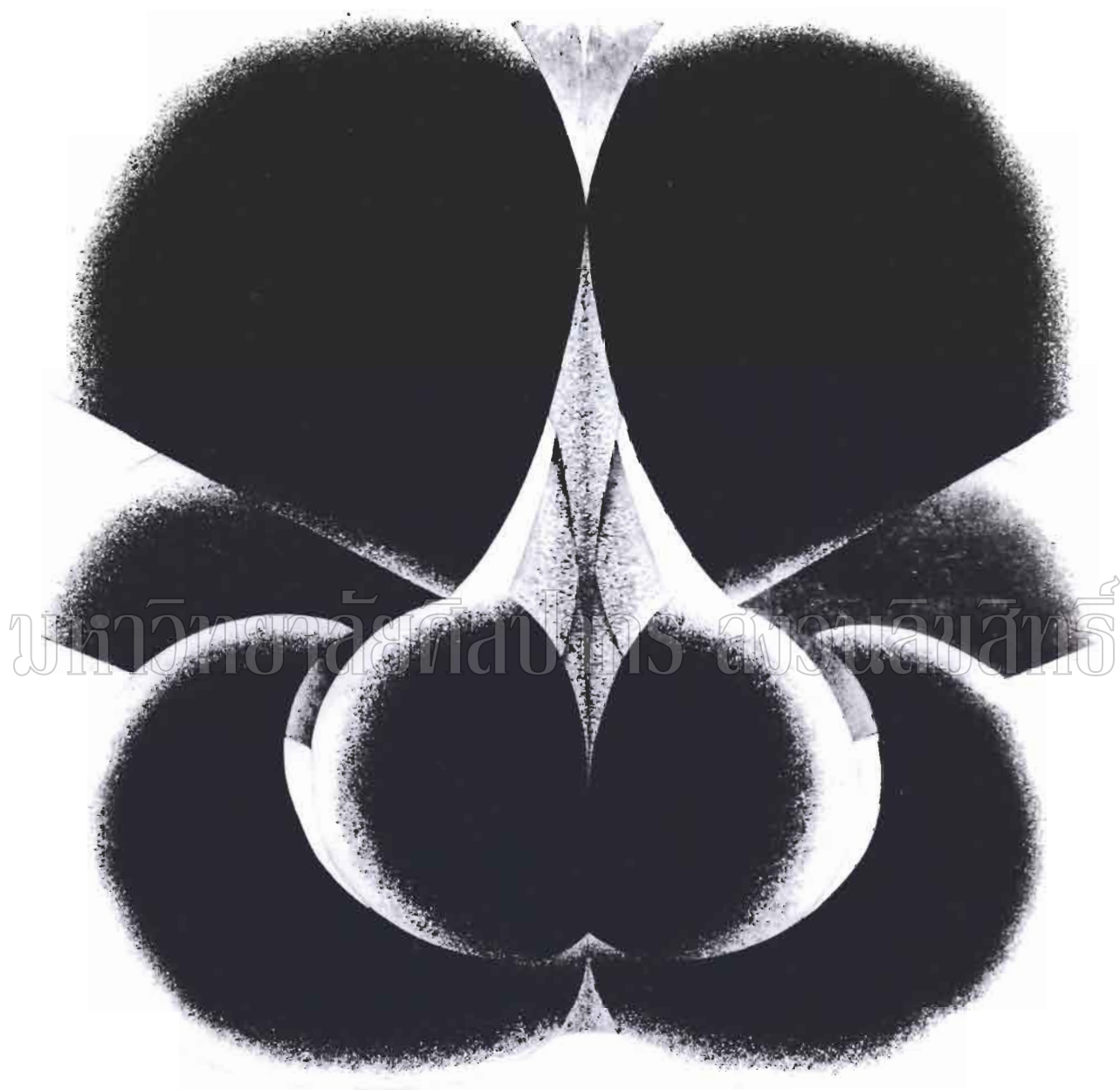
มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

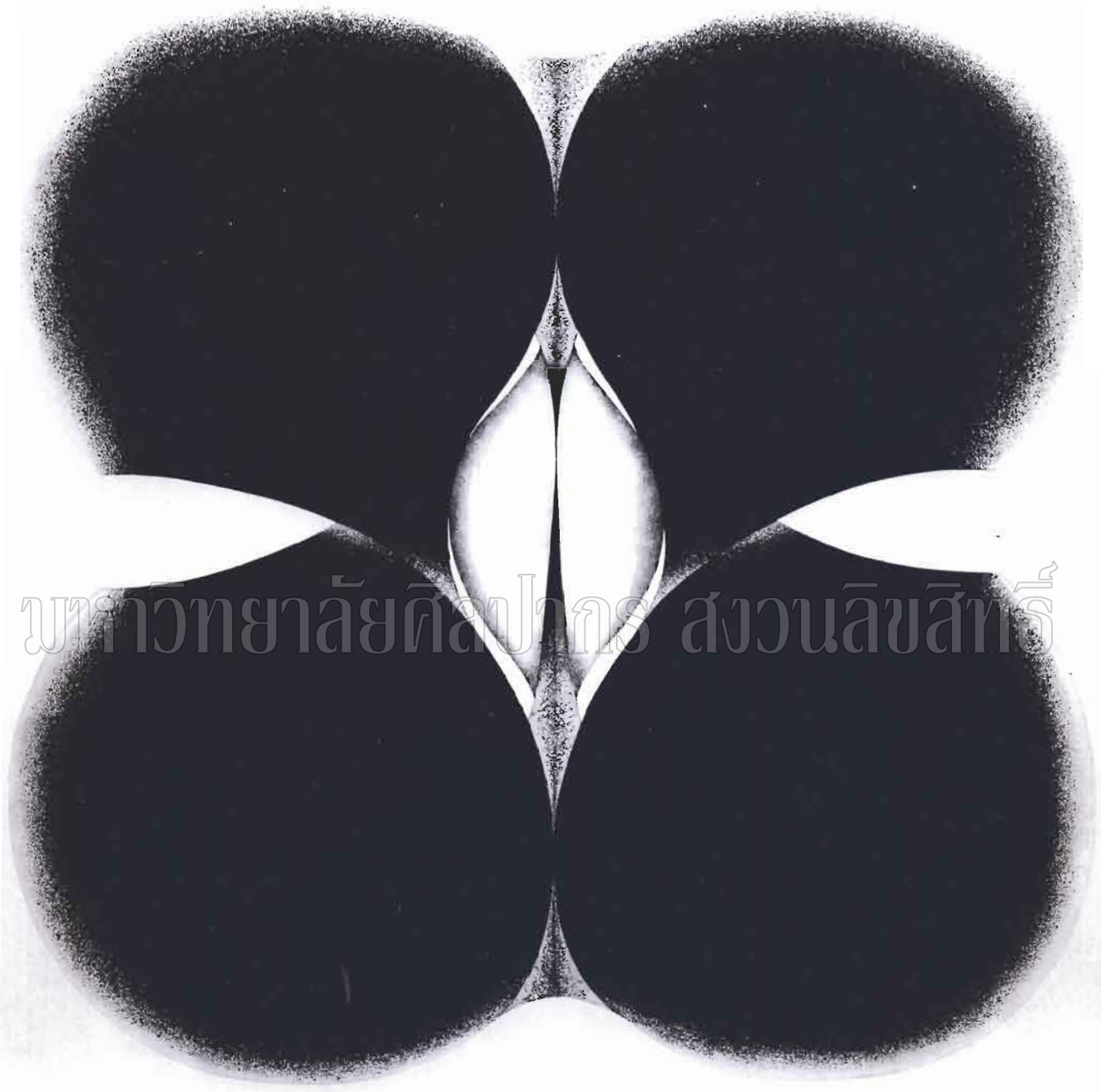
มหาวิทยาลัยศิลปากร - ส่วนลิขสิทธิ์

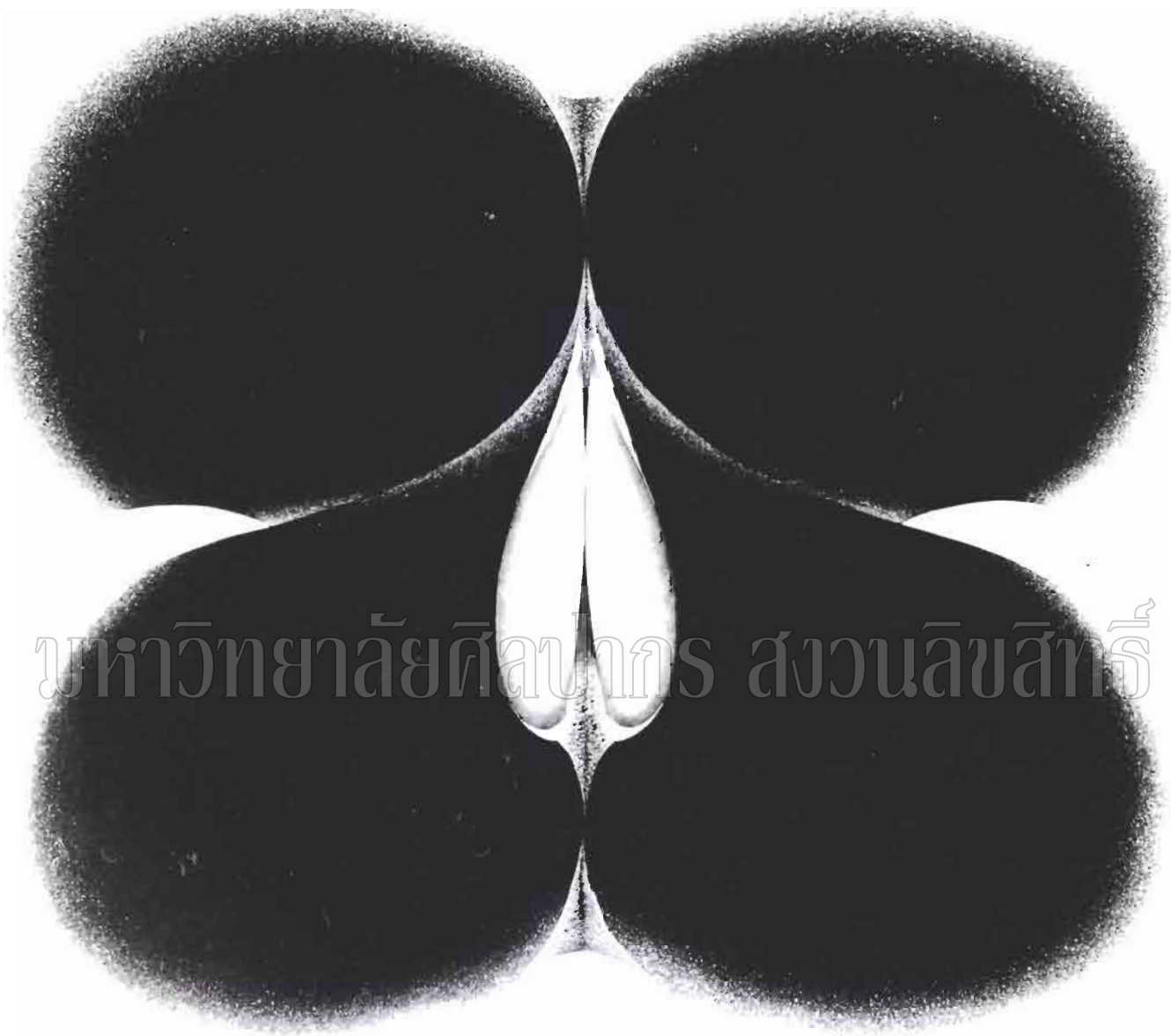
มหาวิทยาลัยศิลปากร จงอนลิขสิทธิ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

รายชื่อผลงานแสดงวิทยานิพนธ์

ลำดับ	ชื่อ	ขนาด	วัสดุ
1	ความปรารถนา หมายเลข 1	90 + 70 ซม.	Intaglio
2	การเติบโต หมายเลข 1	86 + 70 ซม.	Intaglio
3	การเติบโต หมายเลข 2	86 + 70 ซม.	Intaglio
4	ความปรารถนา หมายเลข 2	98 + 70 ซม.	Intaglio
5	การเติบโต หมายเลข 3	98 + 70 ซม.	Intaglio
6	ความปรารถนา หมายเลข 3	90 + 70 ซม.	Intaglio
7	ความปรารถนา หมายเลข 4	90 + 70 ซม.	Intaglio
8	การมีชีวิต หมายเลข 1	90 + 70 ซม.	Intaglio
9	การมีชีวิต หมายเลข 2	100 + 70 ซม.	Intaglio
10	การมีชีวิต หมายเลข 3	98 + 70 ซม.	Intaglio